

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: .....

Cím: *A néma kert*

Forrás: *Uj Lap*

Bp

(Hely)

1919. 4. 3

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

712.21

Hely

Vásárhely

Idő

"1919"

Személy

^k (A néma kert) A kormányzótanács megnyitotta a proletárok számára azokat az elzárt kerteket, amiknek gyönyörű utait eddig csak királyi és főúri lábak taposták s amiknek dus pázsitját proletár eddig nem simogathatta. Főzsfáinak édes illatát nem szívhatta. Magas, gögös, érzékellen falak őrizték ezeket az üdö virágszigeteket s munkában elfáradt, utcák porában, gyárak füstjében eltikkadt emberek sokasága csak a vágy halk sóhajával messziről gyönyörködhetett a királyi várkert friss, harmatos, smaragdszineiben. Most ezek a kertek kinyíltak. A cirádás, cimeres, cifra kapuk szétárultak, botos, mogorva őr nem áll az utak elején, a kertek most mindenkié, kacagó, játékos gyermekeké, szerelmes fiataloké, tipegő, kedves öregeké. E sorok írója is a kertek iránt érzett régi szeretetének lelkesedő kitörésével sietett fel a királyi várkertbe, ebbe az elzárt csodaterületre, melyet gyermekkorában a mesék minden ábrándos, tündöklő szépségével felruháztak sejtett. Szép is ez a várkert valóban! Nyájasan kanyargó utak, meglepő és kedves kertészötletek, boltozatos köhidak, széles, füves, a szemet megnyug-

tató tisztasok. Hodler-tajkepekre emlékeztető vén terebély a tisztás közepén, a kerti hegy csucsának oldalában, fenn, jó magasan egy hívogató svájei vadászlak, itt-ott szeszélyesen elszórt régi szobortöredékek, egy oszlopító, egy emléktábla, árnyas, széles, mély pergolák, temérdek kedves magyar fa, erős öreg tölgyek, kerek hársak, nyugodt, karcsu fenyőfák, szökőkutak, kilátók, madarak — minden van ebben a kertben, amit Magyarország kertészei és építőművészei egy családnak adhattak. Mégis, ez a kert igen különös, felingerlő, nyugtalan érzések sorozatát veszi fel a lélekben. Ezen a kerten, elhanyagolt utain, szemétrakásain, egy napig sem lakott vadászlakán, széthulló, mohverte kőművein az látszik, hogy a Habsburg-család a várkertet, a magyar nemzetnek ezt a drága ajándékát nem szerette soha, lelkéhez idegen volt, nem törődött vele, nem gazdagította, egyéni vonásokat belevinni nem akart, utjain csak néha-néha, kelletlenül sétált. Lenézte ezt a kertet, amelyet pedig a magyar nemzet a szívével ajándékozott. El kell menni a kertbe s láthatja akárki, hogy ezzel a kert-

ter a Habsburg-család hogyan bánt; ezt a kertet meg sem érdemelte. Most hát már nem az övé. A miénk lett, mindnyájunké, a proletároké s jól van ez így, mert mi megbecsüljük, szeretjük és soha többé másnak át nem engedjük.

városi háziyomda 1915.